

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

10. Flagellum & virga.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Matt. c. 6.
v. 44.
Luc. c. 6.
v. 27.

Matt. c. 6.
v. 39.
Ibid. v. 45.
Ibid.

Ibid. v. 44.

Luc. c. 6.
v. 37.

Matt. c. 6.
v. 14.

phetarum doctor, rex angelorum, auctoritate maxima, potestate summa venit, non ut suadeat hanc unionem, sed ut præcipiat; non ut consilium offerat, sed ut legem figat, & adhuc impudentissime refragatur. Audite Christum regem præcipientem, audire reluctantes subditos: Stat Christus & patris nomine imperat: Ego autem dico vobis, diligite inimicos vestros. Stant rebelles subditi & clamant: O Christe, frustra hac dicis, frustra imperas. Vobis dico, vobis Christianis. Nos ab Ethnicis in hoc stamus; non auditis Christe. Diligite inimicos vestros. Vix ullus est qui obtemperet. Ego autem dico vobis, non resistere malo. Ignavi dicuntur & imbelles. Oratio pro persequentibus & calumniantibus vos. Rara est hæc oratio & nimis frigida. Vt sitis filii Patris vestri qui in calis est. Nivis caro venalis est hic titulus. Benefacite his qui odierunt vos. Contra naturam, Domine, imperas; manda faciliora. Dimittite & dimittetur vobis. Non possumus, ut scias Christe, non possumus, hoc est nolumus itam cohibere, dentes restringere, manum continere: & quis cogitationibus imperet? Si dimiseritis hominibus peccata eorum, dimittet & vobis pater vester celestis delicta vestra. Parati sumus petire, modo simul peccat inimicus.

§. VII.

Qui inimico non remittunt ad inferos properant.

Christiani, adeone celum odistis, ut sic velis remittite nobis debita nostra sicut & nos dimittimus? aut ergo inimici vobis vestri amandi sunt, aut toties vobis ipsi laqueum iucit, quoties hoc à Deo postulatis: Sicut nos alius dimittimus, ita tu nobis, o Deus, dimittit. Sed nos nihil condonamus, omnia vindicatum, omnia imus punitum, odio implacabili. Ergo & tu in nobis nil impunitum relinque. Impiorum est hoc ingenium non prædestinatorum: nam hi tam graviter lædi non possunt quin clament: Pater dimittit illis, Ne statuas illis hoc peccatum; Ego omnia condono, omnia remitto, nihil ulturus. Hæ voces prædestinatorum sunt. Sed priusquam finiam, obsecro vos omnes, qui hæc legistis, ne tamen inimicos diligitis, creditisne hæc vera esse? vera, dicetis, nisi Veritas mentiri & Christus decipere poterit. Si ergo vera sunt ista, uti sunt verissima: quæ tandem impia hæc est contumacia, quæ hæc tam obinata divinæ legis irritio, quis iste tam protervas iubentis Dei contemptus? Clamat Christus & præcipit: Ignoscite, dimittite, diligite, non amicos tantum, sed & quoscunque inimicos. Adhuc vestra stat pervicacia, adhuc inimicos odistis? nondum ignoscitis, nondum malevolos obrectatores amatis? nec tanti apud vos Christus? nec tanti est Deus? nec tanti calum est, & æterna salus? & necdum extorqueri à vobis potest vel unicum, sed scripim & ex pectore promptum verbum? Ignosco, dimitto; condonet Deus, quidquid in me à quocunque peccatum est. Adhuc, saxa statis sine sensu, sine voce, sine motu ullo ad veniam? adhuc ferreus vestri animus spirat vindictam? adhuc clamatis: Inimico mala crux, inimico mala omnia: adhuc vociferamini: Inimicus ultio, inimicus mors, inimicus omnes diræ? Ergo adhuc in inimicum durant odia? ergo necdum imperantem Christum auditis? Ite jam, ite vos tales Christiani, quæcunque libet viâ, non errabitis: securæ & certò, ad illud quod tenditis, diaboli regnum perventuri. Ite compressis oculis; ad inferos jam quævis semita vos ducet: ad hunc viæ terminum non certius itur quàm errando. Et certissimum est esatum istud: Non potest amare Deum, qui non cessat odisse inimicum.

X. PRÆDESTINATIONIS

SIGNVM.

SIMBOLVM X.

FLAGELLO ET VIRGIS monstratur Detestatio præ-
torum peccatorum. Facinus abominabile iudicat lum X.
esse Augustinus, prætorum peccatorum meminisse, Detesta-
& inde gloriari ac gaudere, cum de illis magnopere
dolendam sit, & contrâ nitendum; nam, ut idem
Augustinus verè affirmat: Qui peccata sua tunc dicit, nec
corrigit, peccata solidat, non tollit. Lugens David de se
pronunciat: Peccatum meum contra me est semper: ideo
que Deum tam efflictim rogat: Cor mundum crea in me
Deus, & spiritum rectum innova in visceribus meis. Beati
qui sic lugent & odio tam generoso peccata detestantur,
hoc ipsum dolentes quod non satis doleant; ex
hoc ipso tristes, quod minus quàm par sit tristitia.
Et hæc que secundum Deum tristitia est, penitentiam in sa-
lurem stabilem operatur. In stabilem salutem, inquit Apo-
stolus, quod attentissime considerandum. Multi salu-
tem per penitentiam recuperant, sed heu non stabilem
salutem. Ideo Christus disertissime monet: Nisi
penitentiam habueritis, omnes similiter peribitis: explicat
præcipit, non agendam tantum, sed habendam esse peniten-
tiam, eamque retinendam. Nec enim ut statim agenda
temporis mutuum, quærenda est penitentia, non
transvolare permittenda, sed certo perseverandi pro-
posito firmanda. Ita D. Thomas Aquinas: Vera, in-
quit, & seria penitentia, non tantum à peccatis præteritis
expiat, sed etiam præservat à futuris. Non habet peniten-
tiam, qui non habet propolium firmissimum non am-
plius in priores noxas relabendi.

§. I.

Christus paralytico, quem sanarat, præcepit lectu-
lum ut tolleretur: Et mox sustulit grabatum suum,
& ambulabat. Occasiones peccati cavendæ, tollendæ,
removendæ sunt, & sic ad honesti rectique metam
currendum. Evangelicus prodigus extremâ fame tabes-
cens? Surgam, inquit, & ibo ad patrem meum. Nec
tantum dixit iturum se, sed ivit. Et surgens venit ad pa-
trem suum. Hic perique omnes & manuum & pedum
ulsum nostrâ culpâ amittimus. Linguâ valemus, non
opere: ore strenui, languidi manu. Arcum intendimus,
nec tamen sagittam emittimus: proponimus facturos,
non facimus. Post commissas noxas gemimus; sed ne
committamus, oscitanter cavemus. Nimirum vulnus
obductum cupimus, & sanguinem non sistimus; pec-
catis medelam admovemus, & affectum ad ea, non tollimus.
Differendo & procrastinando senescimus. Ita
dum proponimus & promittimus, abit vita, & inter
merum & pigrum velle, tota evanescit. Sic demum in
longis nos propolitis mors deprehendit, ridetque tot
annis voluisse facere, fecisse nunquam. Augustinus olim
talis, sed non diu talis, maturè fecit idque ante senium,
quod vidit sibi esse faciendum. Dicebam, inquit, apud
me intus: ecce modo fiat, modo fiat. Et cum verbo jam ibam
in placitum, jam parè faciebam & non faciebam, nec tamen re-
labebar in pristina, sed de proximo stabam & respirabam. Re-
timebant me nuge nugaturum & vanitates vanitatum, antiqua
amica mea, & succutiebant vestem meam carnem & submur-
murabant: Dimittisne nos? Dimisit certè & excussit ju-
gum: vitam priorem omnem sic detestatus est, ut aliam
viveret.

§. II.

Nos sepe quidem meliorem vitam incipimus, sed
hoc tantum; nec telam hanc perteximus, in cæ-
ptis

pris non modò non pergitur, sed in antiquam sil-
vam redimus. Sunt, quis dubitet, multorum pii co-
natus, sanctæ cogitationes, optima consilia, castissima
proposita: sed plerique Athenienses sumus, optimè de-
cernimus, pessimè exequimur, aut certè in exequendo
non persistimus. Modos vivendi honestissimos ac pla-
nè salutares nobis præscribimus, sed cuius mox tædio
molestiaque cedimus: sancta proponimus & grandia,
sed ubi rebellem carnem, invitantes socios, allicientem
Dæmonem sentimus, non invitati manus damus, & ad
priores vitæ sordes, nos retrahi non prohibemus, insta-
bili profus & nimium breviperentia. Decevesti, mi
optime Christiane, vitam instituire castiorem, occa-
siones cavere, oculis in amore ducibus imperare, car-
nis perulantiam edomare: rectè. Cœpisti verè recundè lo-
qui, paginas impuras aversari? pulchrè. Proposisti bi-
lem lusingere, & ita moderari, omne odium deponere,
invidiam omnem animo pellere? optimè. Institui-
sti linguam coëcere, silere cum alii verbis detrahunt,
sustinere cum diceris lacessunt: omnia præclare, & ad
normam veræ penitentia. Quandò verò præclarius, in
hoc vitæ circulo perseverare? quàm multi se heri con-
tinuebant, linguam & libidinem represserunt, iram fre-
gerunt, seiplos vicerunt, qui se hodie in priorem vitæ
licentiam effundunt, linguæ & libidinis jugum subeunt,
iræ habenas solvunt, vitis ut ante serviunt. Non est vera,
quæ non est firma & stabilis penitentia: inconstans hæc
& defultoria mentis levitas est. O quales gladiatores su-
mus, qui doctè quidem ventilamus, eruditè prælodimus,
sed cum mucrone pugnatorio utendum, cum in gradu
standum, & celeres ictus eludendi sunt, ignavi recedi-
mus, & vulnera in statu evitanda, in abitu accipimus. O
quales cursores nos, qui primo itinere brachia iactamus,
pedes incitamus, panè jam sudamus: paulò pòst, ante
vitæ medium hæremus, deficiamus, succumbimus. Ah!
quoties præclara conamur, inchoamus cum laude, per-
gitur aliquamdiu spe bonâ, languemus paulatim, cadi-
mus tandem, jaceamus in fine. Arbor frustra flore suo
triuphat, & fructus promittit, nisi & proferat. Archite-
ctus fundamenta incallum jactat, si ea non in parietes &
muros exerceant. Quid navarchum juvat malum eri-
gere, antennas aptare, vela explicare, & applicare remi-
ges, si litore navim non solvat, aut ad litus quàm pri-
mo redeat? Ita nos cum architectis fundamenta jaci-
mus, & nullum surgit ædificium: cum oratoribus crebri
exordimur, vix unquâ peroramus: sepe vela damus cum
navis, sed ingruente procellâ, ad litus, unde solvimus,
redimus. Illud nobis in ore continuum: Volo facere, vo-
lo me emendare; nihil facimus, nunquam seriò emenda-
mus. Per Sacramenta ritè percepta carceribus quidem
evoluamus, sed medio cursu frangimur, cadimus, jace-
mus. Et jam nullum amplius extat argumentum pro-
missi nostri quod fecimus, aut divini epuli quod access-
imus. Ita quàm memores injuriarum sumus, tam obli-
vioni propositorum nostrorum. Prudentissimum animi-
malium censetur homo, at sibi stultissimum videri, ajec-
bat Polybius. Nam ceteræ animantes ubi semel offen-
derint, cavent; non vulpes ad laqueum, lupus ad fo-
veam, canis ad fustem temerè redibunt: solus homo ab
ævo in ævum peccat ferè in eisdem incautum, oblivio-
sum animal.

§. III.

47. **P** Er Isaiam queritur Deus: Non posuisti hæc super cor
tuum (o anima) neque recordata es novissimæ tui. Et dixi,
cum fecisset hæc omnia, ad me revertere, & non est reversa. Pe-
nitentia, inquit Bernardus, sine correctione non proderit. Unus
ædificans & unus destruens, quid prodest eis nisi labor?
qui enim baptizatur à mortuo, & iterum tangit eum, nihil pro-
fitur lapso ejus. Verè penitentia comes est correctio, ut
jam coëctas gulam, jugules luxuriam, superbiam de-

A primas, & facias servare corpus sanctitatis, quod iniqui-
tati ante servierat. Hæc nos omnia faciuros pollicemur:
vix dies abit, sæpe nec hora, & jam pollicitorum obli-
ti, redimus ad ingenium, & quod Isaias deplorat, è salubri
luctu malè hilarascimus: *Ventre sumamus vinum & imple-
mur ebrietate, & erit, sicut hodie, sic & cras, & multo amplius.*
Simillimi sumus cum Pharaone ingenii: *Videns autem* Exod. c. 9.
Pharao quod cessasset pluvia & grando, & contraria, auxit pec-
catum. Ita nos post impetratam veniam, sepius auctè
gemus culpam. Quoties mane ovicula sumus, leones vespere
vesperi, & sub humanâ fronte tigrides! quoties mane culpa non
angeli, vespere vix homines esse deprehendimur: ita angenda,
larvam aliam sumimus, & illa nobis sæpe familiarior est,
quæ turpior: ita è valis gloriæ in vala contumeliæ mu-
tamur, heu crebrâ nimium vicissitudine. *Sicut autem* Hom. 3. ad
agrotantes, inquit Chrysostomus, nisi semper ordinate vi-
xerint, nulla ipsis discipline per tres aut quatuor dies servata
utilitas sit: & peccantes, nisi semper sobrii sint, nihil proderit ipsis trium die-
duorum vel trium dierum correctio. Pulli gallinæ jam plu-
mantes, sæpe per domesticum atrium mulculas & ver-
miculos, pabuli sui delicias venantur, interim eos subli-
mis per ærem milvus curiosè numerat. Atque cum jam
volans ille fur, cunctabundo motu, eodem panè loco
pendulus circumtuetur, & querit quorsum in prædam
superne lète ruat fulminis vice, de celo improvvisus ad-
est, & incuriosam ex his avem rostro transodit, secum-
que trepidantem sub ungue cibum avehit. At pulli ce-
teri, metu celeres sub matris alas coëunt, sed non diu
latent; mox metum omnem obli- & regi reculantes, è
plumati latibulo securè provolat, totâ areâ in pastum,
ut prius, effusi. Sed adest iterum alatus prædo, & pul-
lum alterum subito abripit. Dissugiunt iterum pavidi, &
notum asylum, maternas alas repetunt. Sed hic mali me-
tus nunquam est diuturnus, & tamdiu lusus iste utrim-
que luditur, dum pullis area vacuatur. Non impari lusu
nobiscum mors ludit: hic vicinum nobis, illic cognatum,
amicum ibi abripit. Ingemiscimus, & quia propinquum
malum non sine causa credimus, trepidamus etiam,
moreque sanctiores promittimus. Sed quamdiu hæc
ipsa trepidatio, quamdiu hi gemitus? ita unus aut alter
dies, & iterum vermiculos passim sequimur, jamque &
lacrymarum & gemituum obli- & ad vitio-
& calices, ad lucella iusta, ad ejuratas libidines, ad vitio-
rum nostrorum circulum redimus, & ad pristinam vitæ circulum
consuetudinem liberè provolamus; tamdiu malè secu-
ram, dum ultimæ nobis fluant lacrymæ, & mortis ungues
jam nostro hæreant pectore. Tunc velle facere, nimis
serum; fecisse solum juvat; & quod durum erat pati,
tunc meminisse dulce est. Sed hæc neque aliis, neque no-
bis ipsis satis credimus: peccata detestamur quidem ho-
die, cras eadem, sæpe plura & graviora repetimus. Lu-
dimus cum bono Deo; vix facta deservimus, mox ite-
rum desenda facimus, ita catenâ necimus è vitis.
Quod desier Isaias, & minatur: *Va qui trahitis iniquita-
tem in funiculum, & quasi vinculum plausiri, peccatum.* Cap. 5. v. 18.
Hic mos noster est peccata alia atque alia, aliis atque aliis
peccatis accumulare, ac plerumque in pectus proficere.
Et quemadmodum Antiochus Epiphanes bonus puer,
sed malus juvenis, & vir pessimus fuit: sic isdem panè
gradibus & nos abimus in profundum. Delictis nâ, que
per penitentiam & exomologesin culpâ, primâ forsan
hebdomade calemus, alterâ repescimus, frigemus ter-
tiâ. Demum omnis bonus spiritus evanescit, & rursum
morimur. O lunas, non uno duntaxat mense, nec heb-
domade unâ, sed uno quandoque die crescentes & de-
crescentes, opulentas & inopes. Et quorū Euripos in an-
gusto pectore circumgestamus? quoties è bonâ olivâ in
oleastrum turpiter degeneramus? heu volubilitatem &
inconstantiam, non fortunæ quæ sensum fit pessima,
cùm esse bona desinit. Impius facit opus instabile.
Iustorum autem semita quasi lux splendens, procedit & cre-
scit v. 18.

Prædesti-
nati Dei
semel of-
fensi nun-
quam obli-
viscentur.

seu usque ad perfectam diem, peccata prædestinati sic de-
testantur, ut ea penitus avertentur; non tamen arbitran-
tur, hunc cum Deo lufum recipere, ut peccata com-
missa desleant hodie, cras iterum desceda committant.
Dei semel offensi nunquam obliviscuntur, nec sine ge-
mitu recordantur condonatae offensæ. Hinc amplissi-
mam à Deo gratiam ineunt. Offensum se Deus obli-
viscit, si nos offensi cum dolore recordemur.

XI. PRÆDESTINATIONIS

SIGNVM.

SYMBOLVM. XI.

Symbo-
lum XI.
Voluntas
in bonum
propensio.
Psal. 118.
v. 106.
1. Jo. 6. 3.
v. 27.
Quod sit
signum re-
probatio-
nis.

Alt. 9. v. 7.

Psal. 39.
v. 7. 8.

Serm de
quis. deb.

Diff. 3. c. 26.

1. Machab.
3. v. 58.
c. 60.

Loc. cit.
v. 60.

Alt. 13.
v. 22.

ANCHORA, est voluntas in bonum propensio, quæ
sele tunc demum exierit, cum quis firmissimè sta-
tuit, nullum unquam gravius peccatum committere,
et si bonorum omnium ipsiusque vitæ faciendæ sit ja-
ctura. Iuravi & statui custodire iudicia iustitiæ tue. Quod si
cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad
Deum. Ludovicus Granatensis: Reprobationis, inquit,
signum mihi certum videtur, facilitas lealiter peccan-
di sine doloris sensu. Nimis est malus, qui quod bo-
num est nec serio quidem vult velle: magna pars bo-
nitatis est velle bonum fieri. Cælo prædestinati, ut nil
unquam mali velint, id volunt velle, quod vult Deus.
Omni horâ & momento clamant cum Paulo: Domine
quid me vis facere? Non est quidquam quod pro te pati
recusem: nihil mihi nimis acerbum aut arduum, nihil
difficile nimis erit aut inexpugnabile: omnia superabo
tolerando; per vineam & expugnabo omnia Deo meo
duce & adiutore. Et quidquid viribus non potero, id
ardentissimis desideris consequar: quocumque me pe-
des non tulerint, eò cogitationum alæ perducunt: &
ut solares herbarum ad suum clem, sic ego semper ad
tuam, Domine, voluntatem me vertam. In capite libri
scriptum est de me, ut facerem voluntatem tuam: Deus meus
voluit, & legem tuam in nullo cordis mei, in medio memo-
riæ, intellectus, & voluntatis meæ illam reposui. Ber-
nardus ad hoc divinæ voluntati præstandum obse-
quium promptissimus: Pauperulus ego, inquit, non ha-
beo nisi unum minutum, voluntatem meam: & non dabo
illam ad voluntatem illius, qui toto se totum me comparavit.
Equum omnino est, ut voluntas divina regula sit huma-
næ voluntatis & anchora. Epictetus: Constitui, inquit, &
confirmavi voluntatem meam divinam. Vult me fecerit & ego
volo. Aliquid aggredir volo. Potiri volo: non potiri: nolo.
Mori volo. Quis jam igitur prohibere me aut cogere præter
voluntatem potest, non magis quam ipsum Deum? Turpe
hæc olim à priscis in cæca nocte versantibus visa, à
Christianis ad clarissimum solem cæcutientibus non
videri. Fiat voluntas tua; tua, ô mi Deus, tua voluntas fiat,
sicut, in cælo & in terra. Quare accingimini & estote filii po-
tentes, ut pugnetis adversus nationes (insultus vitorum) sic-
ut autem fuerit voluntas in cælo, sic fiat.

§. I.

Horologia urbana, primum unum sequuntur
omnia; cur non & omnium hominum volun-
tates, velut minuta horologiola, ad illud cæleste ma-
gnum, ad unicam divinam voluntatem dirigantur? Sic-
ut fuerit voluntas in cælo, sic fiat. Dicit non potest quàm hoc
Deo sit gratum. Gratulatus ipse sibi Deus velut de re
maximâ: Inveni, inquit, David filium Iesse, virum secundum
cor meum, qui faciet omnes voluntates meas. Ergo diu qua-
sit Deus, quæritque ejus animi & voluntatis hominem
quid solum, in omnibus, semperque aut nolit aut ve-
lit quod ipse. Hoc tali reperto homine, gaudium non
dissimulat benignissimus pater: Inveni qui faciet omnes

A voluntates meas. Ideo & ipse Dei filius omnem suam ad
patris voluntatem composuit: Descendi de cælo, non ut fa-
ciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me.
Ab hac bonæ rectæque voluntatis normâ nimis remo-
tus est, qui non tantum non ad nutum, sed nec ad
imperium obedit. Sapiens timet & declinat à malo, stul-
tus transiit & confidit. Hoc est comedere, ac tergere os
suum, & dicere, non sum operatus malum. Qui hujus
animi est, oppignerat animam diabolo, & ridet; cæ-
lum perdit, nec damnum sentit, tanquam inter omnia
damna levissimum.

§. II.

AT contra, cælo destinati sic animum in bono sta-
biliunt, ut omnem mali speciem, & vel umbram
peccati perhorrescant: non solum id sibi placere quod
Deo displicet; in id solum totâ mente pronissimi, quod
et si displiceat omnibus, modò uni sciant placere Deo,
hoc cogitant, hoc & loquuntur; nec dubium quin sa-
pius eorum voluntas sit ignescat, ut præ Epicteto lon-
gè religiosius exclament: Deus meus, amor meus! ab-
sit hoc à me, ut quod tu vis, ego nolim; aut quod tu
non vis, velim ego, tua voluntas, mea est voluntas; in id
mea jam amplius mea non est, quia tua esse cepit; &
ideo tua mihi jam sequenda est, quia mea esse cepit.
Idem ego velle debeo, quod tu, & verò etiam, ô Do-
mine, volo. Egrotare me vis? volo. Pauperem esse: vo-
lo. Doloribus affligi? hoc volo. Contumeliis
& injuriis affici? etiam volo. Contemni atque despici?
& hoc volo, quantumvis id graviter sentiam. Vis me
desitui solatus? volo. Animi angustias premi? volo, et-
iam si tu, mi Domine, id me velis ad extremum usque
iudicium perpetui. Vis me rebus charissimis spoliari?
difficile est quidem amata relinquere, tecum tamen
hoc ipsum volo. Etiam mori me vis? inter difficilia
omnia, difficillimum hoc est, tamen centies mori non
recuso, modò divinis sanctissimæ voluntatis tuæ bra-
chiis immoriar. Vis me præmaturè mori? volo, vel re-
luctante naturâ. Vis me cælo adscribere? volo, ô Do-
mine, volo. Inferno addicere? Ah! bone Jesu, ut tu
tuâ hoc velles sententiâ, factis ego meis volebam & me-
rebar, sed ut ego hoc nollem, & volebas tu & merebaris
tuo sanguine. Atque si fieri posset (uti sanè non po-
test) alterutrum istorum, aut æquissimam tuam volun-
tatem esse irritam, ut ego beatus sim; aut me damna-
tum esse, ut iustissima tua voluntas sit rata, proclamo:
melius est daminari me, & servari quod tu vis, ô Deus.
Sed ô bonitas, mortem meam, scio, non vis, qui filii
tui mortem ideo volebas, ut posses non velle meam.
Per illam ergo filii acerbissimam mortem te rogo, ô pa-
ter, ab æternâ morte me serva. En vulnera, en sangui-
nem quo tibi pro me litatum est: filio nolebas parcere,
ut posses servulo. Ego mancipium tuum. O rex immor-
talis, ad omnem arbitrii tui motum versari me patiar:
suave mihi erit quidquid à voluntate tuâ evenierit. Pa-
ratum cor meum, Deus, paratum cor meum. Hos amat cæ-
li monarcha famulos, qui heriles nutus oculo tam vigi-
lante observant; ut Domini voluntas, lex fiat servi, qui
semper explicata fronte dicat: Dominus est, quod bonum est
in oculis suis faciat. Nihil enim melius est quàm respicere in
mandatis Domini.

§. III.

Suum illud nobile monitum commendat Græcis: *ψαλ. 118.*
Ne quid nimis. Tu fane, ô Deus, tu mandasti manda-
ta tua custodiri nimis. Servos suos vult Deus ad omne præ-
ceptum, & ad omnem nutum paratos promptos, qui omne præ-
ceptum vel uno etiam die, vel etiam afflictissimi, milles ca-
men corde & ore dicant, quod Deus vult. Ita quidquid vult cæ-
li tam bone mentis homines volunt, hoc vult Deus, nam promptus
illi